

“मीठे बच्चे- तिमी सारा विश्वमा शान्तिको राज्य स्थापना गर्नेवाला बाबाका सहयोगी हौ, अहिले तिम्रो सामुन्ने सुख-शान्तिको दुनियाँ छ।”

प्रश्न:- बाबाले बच्चाहरूलाई केको लागि पढाउनु हुन्छ, पढाइको सार के हो?

उत्तर:- बाबाले आफ्ना बच्चाहरूलाई स्वर्गको राजकुमार, विश्वको मालिक बनाउनको लागि पढाउनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! पढाइको सार हो- दुनियाँका सबै कुरालाई छोडिदेऊ। यस्तो कहिल्यै पनि नसम्झ- मेरो पासमा करोड छ, लाख छ। हातमा केही पनि आउने छैन त्यसैले राम्रोसँग पुरुषार्थ गर, पढाइमा ध्यान देऊ।

गीत:- आखिर वह दिन आया आज.....

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले गीत सुन्यौ- आखिर विश्वमा शान्तिको समय आयो। सबैले भन्छन्- विश्वमा कसरी शान्ति होला? फेरि जसले ठीक राय दिन्छन् उनीहरूलाई इनाम दिन्छन्। नेहरूले पनि राय दिन्थे, शान्ति त भएन। केवल राय दिएर गए। अहिले तिम्रो बच्चाहरूको बुद्धिमा छ- कुनै समयमा सारा विश्वभरि सुख, शान्ति, सम्पत्ति आदि थियो। त्यो अहिले छैन। अब फेरि हुन्छ। चक्र त फिर्छ नि। यो कुरा तिम्रो संगमयुगी ब्राह्मणहरूको बुद्धिमा छ। तिम्रीलाई थाहा छ- भारतवर्ष फेरि सुनको पंछी बन्छ। भारतवर्षलाई नै सुनको पंक्षी भनिन्छ। महिमा त गर्छन् केवल भनाइमा मात्र। तिम्रिले त अहिले यथार्थमा पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। जानेका छौ बाँकी केही दिन मात्र छ त्यसैले नर्कका सबै दुःखको कुरा भुलिन्छ। तिम्रो बुद्धिमा अब सुखको दुनियाँ सामुन्ने छ। जसरी पहिला बेलायतबाट फर्कदा सम्झन्थे अब पुग्न केही समय मात्र बाँकी छ किनकि पहिला बेलायतबाट आइपुग्न धेरै समय लाग्थ्यो। अहिले त हवाईजहाजबाट छिटै पुग्नछन्। अहिले तिम्रो बच्चाहरूको बुद्धिमा छ- अब हाम्रो सुखको दिन आउँदैछ, जसको लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौं। बाबाले पुरुषार्थ पनि धेरै सहज बताउनु भएको छ। ड्रामा अनुसार कल्प पहिला जस्तै, यो निश्चित छ। तिम्रो देवता थियो, देवताहरूका कति धेरै मन्दिर बनिरहेका छन्। बच्चाहरूले जानेका छन्- यी मन्दिर आदि बनाएर के गर्ने! बाँकी कति दिन छ र! तिम्रो बच्चाहरू ज्ञानका अधिकारी हौ। भनिन्छ पनि परमपिता परमात्मा सर्वशक्तिमान् अलमाइटी अथोरिटी हुनुहुन्छ। उनीहरू हुन् भक्तिको अथोरिटी। बाबालाई भनिन्छ अलमाइटी अथोरिटी। तिम्रो बच्चाहरू नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार बनिरहेका छौ। तिम्रीलाई सृष्टिको आदि मध्य अन्त्यको ज्ञान छ। जानेका छौ- हामीले बाबाबाट वर्सा लिनको लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौं। जो भक्तिका अथोरिटी छन् उनीहरूले सबैलाई भक्ति नै सुनाउँछन्। तिम्रो ज्ञानका अधिकारी हौ त्यसैले ज्ञान नै सुनाउँछौ। सत्ययुगमा भक्ति हुँदैन। पुजारी कोही पनि हुँदैन, पूज्य नै पूज्य। आधाकल्प हुन्छन् पूज्य, आधाकल्प हुन्छन् पुजारी। तिम्रीहरू नै जब पूज्य थियो तब स्वर्ग थियो। अहिले भारतवर्ष पुजारी नर्क बनेको छ। तिम्रो बच्चाहरूले अहिले यथार्थमा जीवन बनाइरहेका छौ। नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार सबैलाई सम्झाइरहन्छौ र उन्नति गरिरहेका छौ। ड्रामामा पहिलादेखि नै निश्चित छ। ड्रामाले तिम्रीलाई पुरुषार्थ गराइरहन्छ र तिम्रिले गरिरहन्छौ। जानेका छौ- ड्रामामा हाम्रो अविनाशी पार्ट छ, दुनियाँले यी कुरालाई के जानोस्। हाम्रो नै ड्रामामा पार्ट छ। यो सृष्टिचक्र घुमिरहन्छ। यो विश्वको इतिहास-भूगोल तिम्रो बाहेक अरु कसैलाई थाहा छैन। उच्च भन्दा उच्च को हुनुहुन्छ, दुनियाँमा कसैले जान्दैन। ऋषि-मुनि आदिले पनि भन्थे- हामी जान्दैनौं। नेति-नेति भन्थे नि। अहिले तिम्रो बच्चाहरूलाई थाहा छ- उहाँ रचयिता बाबा हुनुहुन्छ, हामीलाई पढाइरहनु भएको छ। यो पनि बाबाले पटक-पटक सम्झाउनु भएको छ- यहाँ बस्दा देही-अभिमानि भएर बस। एक बाबाले नै राजयोग सिकाउनु हुन्छ र विश्वको इतिहास-भूगोल सम्झाउनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म कुनै मनको कुरा जान्ने (थट रिडर) होइन। यति ठूलो दुनियाँ छ यसलाई बसेर के जान्न सकिन्छ र। बाबाले त स्वयं भन्नुहुन्छ- म ड्रामा अनुसार तिम्रीलाई पावन बनाउन आउँछु। ड्रामामा मेरो जुन पार्ट छ त्यही खेल्न आउँछु। बाँकी मै कुनै मनको कुरा जान्नेवाला होइन, बताउँछु- मेरो के पार्ट छ र तिम्रिले के पार्ट खेल्निरहेका छौ। तिम्रिले यो ज्ञान सिकेर अरूलाई सिकाइरहेका छौ। मेरो पार्ट नै हो पतितलाई पावन बनाउनु। यो पनि तिम्रो बच्चाहरूलाई थाहा छ, तिम्रिले तिथि-मिति आदि सबै जानेका छौ। दुनियाँमा कसैले कहाँ जानेका छन् र! तिम्रीलाई बाबाले सिकाइरहनु भएको छ फेरि जब चक्र पूरा हुन्छ तब बाबा फेरि आउनु हुन्छ। त्यस समयमा जुन दृश्य चल्थ्यो त्यो फेरि कल्पपछि चल्छ। एक सेकेण्ड अर्को सेकेण्डसँग

मिल्दैन। यो नाटक घुमिरहन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई बेहदको नाटक थाहा छ। फेरि पनि तिमी घरी-घरी भुल्छौ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले केवल याद गर, हाम्रो बाबा, पिता पनि हुनुहुन्छ, उहाँ नै टिचर हुनुहुन्छ, गुरु हुनुहुन्छ। तिमी बुद्धि त्यसतर्फ जानुपर्छ। आत्मा खुसी हुन्छ बाबाको महिमा सुनेर। सबैले भन्छन्- हाम्रो बाबा, पिता हुनुहुन्छ, टिचर हुनुहुन्छ, उहाँ सम्पूर्ण सच्चा हुनुहुन्छ। पढाइ पनि सच्चा र पूरा छ। ती मनुष्यहरूको पढाइ अधुरो छ। त्यसैले तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा कति खुसी हुनुपर्छ। ठूलो परीक्षा पास गर्नेको बुद्धिमा खुसी पनि धेरै हुन्छ। तिमीले कति उच्च पढ्छौ त्यसैले कति अथाह खुसी हुनुपर्छ। भगवान बाबा, बेहदका पिताले हामीलाई पढाइरहनु भएको छ। तिमी रोमाञ्च खडा हुनुपर्छ। उही अध्याय दोहोरिरहेको छ, तिमी बाहेक अरु कसैलाई थाहा छैन। कल्पको आयु नै बढाइदिएका छन्। तिमी बुद्धिमा अब ५ हजार वर्षको सारा कहानी घुमिरहन्छ, जसलाई नै स्वदर्शन चक्र भनिन्छ।

बच्चाहरूले भन्छन् बाबा तूफान धेरै आउँछ, हामीले भुलिहाल्छौं। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले कसलाई भुल्छौ? बाबा, जसले तिमीलाई डबल शिरताज विश्वको मालिक बनाउनु हुन्छ, उहाँलाई तिमीले कसरी भुल्छौ! अरु कसैलाई तिमीले भुल्दैनौ। स्त्री, बाल-बच्चा, काका, मामा, मित्र-सम्बन्धी आदि सबै याद हुन्छ। बाँकी यस कुरालाई तिमीले किन भुल्छौ? तिमी युद्ध यस यादमा छ। जति हुनसक्छ याद गर्नु छ। बच्चाहरूले आफ्नो उन्नतिको लागि सबै-सबै उठेर बाबाको यादमा सयर गर्नु छ। तिमी छतमा वा बाहिर शीतल हावामा निस्क। यहाँ नै आएर बस्नु पर्ने कुनै जरुरी छैन। बाहिर पनि जान सक्छौ, बिहानको समयमा कुनै डर आदिको कुरा हुँदैन। बाहिर गएर पैदल हिँड। आपसमा यही कुरा गरिराख, हेरौं कसले बाबालाई बढी याद गर्छ। फेरि बताउनु पर्छ कति समय मैले याद गरें। बाँकी समय मेरो बुद्धि कहाँ-कहाँ गयो? यसलाई भनिन्छ- एक-आपसमा उन्नति गर्नु। नोट गर- कति समय बाबालाई याद गरें। बाबाको जुन अभ्यास छ त्यो बताउँछन्। यादमा तिमी एक घण्टा पैदल हिँड तापनि तिमी खुट्टा थाक्दैन। यादबाट तिमी कति पाप काटिन्छ। चक्र त तिमीलाई थाहा छ, रात-दिन अब यही बुद्धिमा छ- अब हामी घर जान्छौं। पुरुषार्थ गर्छौं, कलियुगी मनुष्यलाई अलिकति पनि थाहा छैन, मुक्तिको लागि कति भक्ति गरिरहन्छन्। अनेक मत छन्। तिमी ब्राह्मणहरूको छ नै एक मत, जो ब्राह्मण बन्छन् उनीहरू सबैको हो श्रीमत। तिमी बाबाको श्रीमतले देवता बन्छौ। देवताहरूको कुनै श्रीमत हुँदैन। श्रीमत अहिले नै तिमी ब्राह्मणहरूलाई मिल्छ। भगवान निराकार हुनुहुन्छ जसले तिमीलाई राजयोग सिकाउनु हुन्छ, जसबाट तिमीले आफ्नो राज्य-भाग्य लिएर कति उच्च विश्वको मालिक बन्छौ। भक्तिमार्गका वेद-शास्त्र कति धेरै छन्। तर कामको एक गीता मात्र छ। भगवान आएर राजयोग सिकाउनु हुन्छ। त्यसलाई नै गीता भनिन्छ। अहिले तिमीले बाबाबाट पढ्छौ, जसबाट स्वर्गको राज्य पाउँछौ। जसले पढ्यो उसले लियो। ड्रामामा पार्ट छ नि। ज्ञान सुनाउने ज्ञानसागर एउटै हुनुहुन्छ। उहाँ ड्रामा योजना अनुसार कलियुगको अन्त्य र सत्ययुगको आदिको संगममा नै आउनु हुन्छ। कुनै पनि कुरामा नअलमलिऊ। बाबा यिनमा आएर पढाउनु हुन्छ अरु कसैले पढाउन सक्दैन। यी दादाले पनि पहिला कसैसँग पढेका हुन्थे भने अरु पनि धेरैले उनीसँगै पढेका हुन्थे। बाबाले त भन्नुहुन्छ- यी गुरु आदि सबैको उद्धार गर्न म आउँछु। अहिले तिमी बच्चाहरूको लक्ष्य-उद्देश्य सोच्नु खडा छ। हामी यो बन्छौं, यो हो नै सत्य-नारायण बन्ने सत्य कथा। यसको फेरि भक्तिमार्गमा महिमा चल्छ। भक्तिमार्गको रिवाज चल्दै आउँछ। अब यो रावण राज्य पूरा हुनु छ। तिमी अहिले दशहरा (रावण दहन) आदिमा कहाँ जान्छौ र! तिमीले त सम्झाउँछौ यिनले के गर्छन्। यो त बच्चाहरूको काम हो। ठूला-ठूला मानिसहरू हेर्न जान्छन्। रावणलाई कसरी जलाउँछन्, यो वास्तवमा को हो, कसैले बताउन सक्दैन। रावण राज्य हो नि। दशहरा आदिमा कति खुसी मनाउँछन्, जसमा रावणलाई जलाउँछन्। दुःख पनि हुँदै आएको छ, केही पनि समझ छैन। अहिले तिमीले सम्झन्छौ- हामी पहिला कति बेसमझ थियौं। रावणले बेसमझ बनाइदिन्छ। अहिले तिमीले भन्छौ- बाबा हामी लक्ष्मी-नारायण अवश्य बन्छौं। हामीले कुनै कम पुरुषार्थ कहाँ गर्छौ र! यो एउटै स्कूल हो, पढाइ धेरै सहज छ। वृद्ध माताहरूले अरु केही पनि याद गर्न सक्दैनन् भने केवल बाबालाई याद गर्नु। मुखले हे राम त भन्छन् नि। बाबाले यो धेरै सहज बताउनु हुन्छ- तिमी आत्मा हो, परमात्मा बाबालाई याद गर्यौ भने तिमी बेडा पार हुन्छ। कहाँ जान्छौ? शान्तिधाम-सुखधाम। अरु सबै कुरा भुल। जे जति सुनेका छौ, पढेका छौ, त्यो सबै भुलेर आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्यौ भने बाबाबाट वर्सा अवश्य मिल्छ। बाबाको यादबाट नै पाप काटिन्छ। कति सहज छ। भन्ने पनि गर्छन्- भृकुटीको बीचमा चम्कन्छ सितारा। अवश्य पनि यति सानो आत्मा हुनुपर्छ नि। डाक्टरहरू आत्मालाई देखे धेरै कोसिस गर्छन्। तर यो धेरै सूक्ष्म छ। हठ आदिबाट कसैले देख्न सक्दैन। बाबा पनि यस्तै बिन्दु हुनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- जसरी तिमी साधारण छौ, म पनि साधारण बनेर तिमीलाई पढाउँछु। कसैलाई के

थाहा, यिनीहरूलाई भगवानले कसरी पढाउनु हुन्छ। कृष्णले पढाउने भए सारा अमेरिका, जापान आदि सबैतिरबाट आउने थिए। उनमा यति आकर्षण हुन्छ। कृष्णसँग प्यार त सबैको छ नि। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ-हामी नै (कृष्ण) बनिरहेका छौं। कृष्ण हुन् राजकुमार, कृष्णलाई गोदमा लिन चाहन्छन् भने पुरुषार्थ गर्नुपर्छ, कुनै ठूलो कुरा होइन। बाबाले आफ्ना बच्चाहरूलाई स्वर्गको राजकुमार, विश्वको मालिक बनाउनको लागि पढाउनु हुन्छ।

बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! पढाइको सार हो दुनियाँको सबै कुरालाई छोड। यस्तो कहिल्यै नसम्झ- मेरो पासमा करोड छ, लाख छ। केही पनि हातमा आउने छैन। त्यसैले राम्रोसँग पुरुषार्थ गर। बाबाको पासमा आउँदा बाबाले गुनासो गर्नुहुन्छ- ८ महिनापछि आउँछौ, बाबा जसबाट स्वर्गको बादशाही मिल्छ उहाँसँग यति धेरै समयसम्म मिल्न पनि आएनौ! भन्छन्- बाबा फलानो काम थियो। अरे, तिमी मरेको भए फेरि यहाँ कसरी आउँथ्यौ! यी बहानाहरू कहाँ चलन सक्छन् र! बाबाले राजयोग सिकाइरहनु भएको छ, तिमीले सिक्दैनौ। जसले भक्ति धेरै गरेको होला, उसलाई ७ दिन त के एक सेकेण्डमा पनि तीर लाग्छ। सेकेण्डमा विश्वको मालिक बन्न सक्छ। यी स्वयं अनुभवी बसेका छन्, विनाश देखे, चतुर्भुज रूप देखे, बस् सम्झो- अहो, म विश्वको मालिक बन्छु। साक्षात्कार भयो, उमंग आयो अनि सबै कुरा छोडिदिए। यहाँ तिमी बच्चाहरूलाई थाहा भयो बाबा आउनु भएको छ, विश्वको बादशाही दिन। बाबा सोध्नुहुन्छ- निश्चय कहिले भयो? भन्छन् ८ महिना। बाबाले सम्झाउनु भएको छ मूल कुरा हो याद र ज्ञान। बाँकी साक्षात्कार केही कामको छैन। बाबालाई चिन्यौ, फेरि पढाइ सुरु गरौ भने तिमी पनि यो बन्छौ। प्वाइन्ट मिल्छ जुन कसैलाई पनि सम्झाउन सक्छौ। धेरै प्यारले सम्झाऊ। शिवबाबा जो पतित-पावन हुनुहुन्छ, भन्नुहुन्छ- मलाई याद गरौ भने पावन बनेर पावन दुनियाँको मालिक बन्छौ। युक्तिले सम्झाउनु पर्छ। तिमी चाहन्छौ नि- भगवान बाबाले मुक्त गरेर प्यारो घरमा फर्काएर लैजाऊन्। ठीकै छ, अब तिमीमाथि जुन खिया लागेको छ त्यसको लागि बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) बिहान-सबेरै उठेर पैदल हिँड्दै बाबालाई याद गर, आपसमा यही मीठो कुराकानी गर- हेरौं कसले कति समय बाबालाई याद गर्छ, फेरि आफ्नो अनुभव सुनाऊ।

२) बाबालाई चिनेपछि फेरि कुनै बहाना नबनाऊ, पढाइमा लाग्नु छ, मुरली कहिल्यै पनि मिस गर्नु हुँदैन।

वरदान:- सत्यताद्वारा हरेक कर्म वा बोलीमा श्रेष्ठता देखाउने फस्ट डिभिजनको अधिकारी भव
सत्यता अर्थात् आफ्नो मौलिक स्वरूपको सदा स्मृति, जसबाट स्थूल अनुहारमा पनि श्रेष्ठता नजर आउँछ। सत्यता अर्थात् एक बाबा दोस्रो न कोही। यस स्मृतिले हरेक कर्म वा बोलीमा श्रेष्ठता देखाइदिन्छ। जति पनि सम्पर्कमा आउँछन्, उनलाई हर कर्ममा बाबा समान चरित्र अनुभव हुन्छ, हरेक बोलीमा बाबा समान अधिकार र प्राप्तिको अनुभूति हुन्छ। उनको संगत असल हुनाले पारसको काम गर्छ। यस्ता सत्य, श्रेष्ठ आत्माहरू नै फस्ट डिभिजनको अधिकारी बन्छन्।

स्लोगन:- श्रेष्ठ कर्मको खाता बढायौ भने विकर्मको खाता समाप्त हुन्छ।